

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hvis nu tillægsskatten skulle beregnes af den almindelige skattepligtige indkomst, ville de foreslåede udskrivningsregler stort set svare til, at man helt ophævede andet trin på statsskatteskalaen. Men så enkelt er forslaget ikke. Tillægsskatten skal nemlig ikke beregnes efter den almindelige skattepligtige indkomst, men på et helt nyt indkomstgrundlag. Ved opgørelsen af det, der i forslaget kaldes den tillægsskattepligtige indkomst, ses der helt bort fra formueafkast som renteindtægter, aktieudbytter og lejeværdier, og der gives overhovedet ikke fradrag for renteudgifter. I stedet medtages et beløb på 5 pct. af den skattepligtige formue. De fem pct. beskattes, uanset om det faktiske formueafkast har været større eller mindre. Lønmodtagerfradraget falder helt bort, og fradraget for bidrag til pensions- og forsikringsordninger med løbende udbetalinger kan højst udgøre 25.000 kr.

Tillægsskatten rammer således i princippet kun visse indtægtsarter som arbejds løn og pension. Desuden skal der betales tillægsskat af visse spekulationsindtægter og en række fortjenester ved salg af formueaktiver, som nu beskattes som særlig indkomst, men som dog i et andet lovforslag – det, der hedder lovforslag nr. L 26 – foreslås beskattet som almindelig indkomst. Derimod er det løbende nettoafkast af formue efter fradrag for renteudgift helt fritaget for den progressive tillægsskat.

Denne forskelsbehandling af forskellige indkomstarter kræver, at f.eks. overskud af selvstændig erhvervs virksomhed skal opdeles, nemlig dels i formueafkast, der skal fritages for tillægsskat, dels i arbejdsvederlag, der skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Efter forslaget løses dette problem ved, at 7 pct. af værdien af de fysiske erhvervsaktiver uden videre betragtes som formueafkast, mens resten af overskuddet behandles, som om det var arbejdsvederlag. Denne delingsnorm er helt vilkårlig; den er uden tvivl valgt i erkendelse af, at en mere nøjagtig opdeling af overskuddet i praksis ikke kan gennemføres.

Tillægsskattens struktur, sådan som den er beskrevet, gør det vanskeligt at bedømme, hvem der skal betale tillægsskat, og hvem der skal gå fri. Man kan med lethed finde eksempler på, at personer kan have en skattepligtig indkomst på ca. 200.000 kr., uden at

de skal betale tillægsskat. Og omvendt kan man med lethed finde eksempler på personer, der kun har en skattepligtig indkomst på 135.000 kr., som skal betale tillægsskat.

Jeg tror altså ikke, der her er tale om en forenkling af systemet. Men dertil kommer, hvad i og for sig er det væsentligste: de særlige regler for opgørelsen af den tillægsskattepligtige indkomst bevirker, at ca. en halv million personer vil komme til at betale tillægsskat. Efter de gældende regler er det kun ca. 220.000 personer, der beskattes med de højeste marginalsatser på tredje skalatrin. Jeg kan ikke se, at der heri ligger nogen forenkling i forhold til skatteyderne og skattesystemet.

Hovedformålet med den foreslåede udformning af tillægsskatten er, at alt formueafkast skal beskattes nogenlunde ens, nemlig med den proportionale indkomstsat. Det er for så vidt et fornuftigt princip. Det vil overflødig gøre mange af de dispositioner, der foretages som led i rendyrket skattetænkning, bl.a. den såkaldte skattearbitrage.

Men den progressive beskatning med meget høje marginalsatser skal samtidig opretholdes for andre indtægtsarter, f.eks. lønindkomster. Og samspillet mellem de to slags indkomstbeskatning vil betyde skattestigninger for mange skatteydere. F.eks. vil en skatteyder, der har en lønindkomst på 250.000 kr. og svarer prioritetsrenter på 75.000 kr. – han kommer altså ned på en relativt lav skattepligtig indkomst – få sin indkomstsat forhøjet med ca. 6.500 kr. Ganske vist er der skitseret overgangsordninger, således at denne skatteforhøjelse først sniger sig ind på borgerne i løbet af en årrække, men en skatteforhøjelse er det.

Desuden er der en anden urimelighed i systemet. Afkastet af lånefinansierede investeringer hos selvstændige erhvervsdrivende bliver meget hårdt beskattet, når merindtægten helt eller delvis rammes af både proportional skat og tillægsskat, mens udgifterne og udgifterne til renter af lån alene kan fradragges ved opgørelsen af den indkomst, hvoraf der beregnes proportional skat.

Man kan selvfølgelig løse det problem ved at omdanne en privat virksomhed til et aktieselskab eller anpartsselskab, og det kan selvfølgelig være en fornuftig disposition, men man skal lægge mærke til, at forslaget også foreslår en forhøjelse af selskabsskatterne fra